

No sé per què però tinc la sensació que avui serà un dia especial. Tot el meu entorn està encalmat, avui no fa vent i el cel té un color blau radiant.

Ja fa divuit anys que provo d'estirar els braços per acariciar els núvols, cada vegada m'hi acosto més i els tinc més propers, però encara no arribo a tocar-los. Ja fa divuit anys que observo a famílies que dinen plàcidament sota la meva ombra. Ja fa divuit anys que veig florir la primavera i tot s'omple de colors. Ja fa divuit anys que les parelles em graven un símbol a la pell com a mostra d'amor etern.

Ja fa divuit anys que la brisa m'acaricia els cabells, que estudio les diferents espècies d'ocells que existeixen. Ja fa tots aquests anys que sóc cómplice dels infants quan juguen a fet i amagar.

Ja fa divuit anys que els esquiroles em fan pessillogues, que veig passejar parelles d'avis que es miren amb un somriure dolç i amable. Ja fa tot aquest temps, que he anat creixent i m'he convertit en un algú alt i fort que se sent ben arrelat a la nostra terra.

Se sent molta remor de gent al meu entorn. De cop i volta, escolto l'estrepit d'un motor molt estrident, sobtadament veig persones que es troben just sota meu amb un estri desconegut, que em claven fortament a la pell. Noto com lentament la saba no m'arriba a la capçalera, crec que cauré fent un soroll que omplirà tot el bosc.